

Имаше още един, последен миг за последна преценка. После щеше да бъде невъзможно.

Някога и старият хан Борис се беше блъскал в страшните противоречия на едно съдбовно решение. Със Запад или с Изток? Да се държи за старото, изпитано, запомнено от древни времена, от деди и прадеди, или да се тръгне по непознатия drum на новото, което се налагаше с непреодолима сила? Стари империи се рушеха и на тяхно място се издигаха нови държави. Древни обичаи се заместваха от други. Светът непрестанно кипеше в дирини на нещо по-хубаво, по-добро, на нещо друго, ново. Някъде в глъбините на народната душа кълнеше това ново. Кое беше то? Учението на поп Богомил?

Но сега, сега нямаше друга, по-велика цел... Да се спаси това племе, сред което щеше да се роди новото... Да се подири подкрепа от всякъде, да се приеме всяка подадена за помощ ръка.

В последния миг Калоян преценяваше, размишляваше, претегляше всички възможности. Етър се плискаше<sup>е</sup> пълноводен<sup>с</sup> в подножието на Царевец, вятърът с дълги писъци се виеше около високите кули и не едно тревожно сърце бдеше в бурната нощ. Калоян се разхождаше в своята работна стая, надлъж и нашир, с едри крачки, разкъсан от хиляди противоположни чувства.

Навън се зачу скърцането на вериги, спущаха подземния мост над Сечена скала. Кой нечакан гост идеше в това бурно време, в тоя късен час? застана

На прага застана мълчалив, мрачен, деспот Борил.

— Е, какво стана?

Калоян му направи знак да мълчи.

— Знам какво ще кажеш! Чаках те! — и продължи да се разхожда от стена до стена.

Страж извести за идването на архиепископа. Той влезе, благослови царя, който му целуна ръка, казвайки:

— Знам за какво идеш. Чаках те.